

Elveszve Mexikóban

2. Bűnös angyalok

Elveszve Mexikóban 2.

Bűnös angyalok

Egri Zsanna

Vikönyv©2024

A szöveget gondozta: Városi Emese

Borító: Egri Zsanna

ISBN:

epub: 978-615-6586-49-0

Pdf: 978-615-6586-50-6

Minden jog fenntartva!

A céda

Ofélia Garza dacosan rázta meg dús fekete haját, amikor kilépett a napfényre, de még akkor sem fordult vissza, amikor háta mögött hatalmasat döndült a börtön kapuja. Szemét bántotta a fény, de nem érdekelte. Mélyen szívta magába a szabadság bódító illatát.

Öt hosszú évig várta a pillanatot, amikor átlépheti a Cárcel de Mujeres küszöbét. A lelke már megbékélt. Tudta, hogy az Úr megbocsájtott neki, mégis tele volt aggódással. Az atya feloldozta bűnei alól, de az átkot nem vette le róla. Az átkot, amely éjjel-nappal vele volt és szüntelen rettegéssel töltötte el.

A verítékben úszó éjszakák és a vissza-visszatérő álmok. A keze, a véres keze. Összeborzadt, pedig tudta, az ő kezéhez nem tapad vér. Mégis az a két férfi...

Babonás félelemmel tekintett a jövője elé, érezte, hogy tovább kell cipelnie a múlt terheit.

A lelkében tomboló vihar ellenére célirányosan tartott a buszmegálló felé. Csupán az a kevés pénz volt a zsebében, amit az elmúlt évek alatt hagytak megtakarítani a börtön falai között. Mégsem

izgult a pénz miatt. Már azelőtt is előrelátó volt, hogy bekerült a rácsok mögé. Mindig mindent pontosan megtervezett. A nyugalmanak az volt a fő oka, hogy tudta, bőséges a pénztartaléka, ami teljes biztonságban volt a rejtékhelyén, senki nem férhetett hozzá.

Már gyerekként megtanulta, hogy ragadja meg a lehetőséget és ne engedje ki a kezéből, amit megszerzett. Minden pesót elrejtett, amire nem volt feltétlen szüksége.

Gyűlölte azt a nyomort, ami a születésétől megkeserítette a mindennapjait. Az apját soha nem ismerte, de nem is akarta. Ismeretlenül is utálta, ahogy a legtöbb férfit. Kisgyermekként csak azt látta, milyen keservesen küzd az anyja, hogy őt a húgával együtt fel tudja nevelni. Maria Garza keserű asszony volt, aki sosem panaszkodott, ám Ofélia pontosan tudta, hogy az anyja titokban sírta el a bánatát az Úr keresztje előtt, amikor a gyermekei nem láthatták.

Soha nem volt semmijük, bármennyire erőlködött az anyja. Mégis, ha nagy ritkán némi pénzhez jutottak, majdnem a teljes összeget a beteg kishúgára kellett költeni. Az orvosok sokba kerültek. Emlékeiben úgy élt a húga, hogy hatalmas szemekkel, könnyörgően néz rá. Soha nem bírta megállni, hogy ne ossza meg Luciával azt a kevés ételt, ami neki jutott. Olyankor úgy tett, mintha nem látná a könnyeket az anyja szemében.

Ő egyáltalán nem akart olyan életet, mint amilyen az anyjának jutott. Egészen kicsi korától azt hajtogatta, hogy gazdag akar lenni. Eleinte megmosolyogták, ám amikor egyre többet hangoztatta ezt az elhatározását, kinevették és kigúnyolták. Mégsem szégyellte magát, inkább dacolt a világgal és megfogadta, hogy mindenáron bebizonyítja, ő meggazdagszik. Olyan vagyona lesz, amilyen a szülőhelyén senkinek nincs, de még a közeli városban sem.

Látta, hogy mi történik a falujában, ezzel az Úr arra kényszerítette, hogy igen fiatalon vegye kezébe a saját sorsát.

Lent, Mexikó legdélebbi részén, a guatemalai határ közelében született. Azon a környéken szép lánynak lenni egyenlő volt a szabadság elvesztésével. A szépség árucikk volt.

Maria Garza, Ofélia anyja csupán annak köszönhette, hogy nem került a drogbárók kezébe, mert születésekor eldeformálódott a feje. Torzult arca visszatetszést váltott ki az emberekből, ám tökéletes teste mégis vonzotta a helyi férfiakat.

A férfi, aki Ofélia apjává vált, faképnél hagyta őket. Öt év telt el, amikor újabb férfi tűnt fel Maria Garza életében, és Lucia, Ofélia húga megszületett. A sors megismételte önmagát, az a férfi is magára hagyta az anyjukat. Így maradtak hármásban.

Soha nem mondták ki azt a szót, hogy apa, csak úgy emlegették a nemzőiket: a rohadékok.

Maria Garza mindent megtett a gyermekeiért, keményen dolgozott a földeken, így idősebb lányára maradt a háztartás. Ofélia hamar megtanulta a gazdálkodást, de sosem szerette, mindig többre vágyott. Úrinő akart lenni, akinek szolgálói vannak, és minden vágya teljesül.

Oféliáról már egészen apró korában tudták, hogy veszélyben lesz. Vitathatatlan volt, hogy mindazt a szépséget, amit az anyjától elvett az Úr, azt az elsőszülött lányánál visszaadta.

Maria Garza kétségbeesetten harcolt, hogy megmentse Oféliát a bajtól. Az akkor még csenevész Luciát nem kellett félteni, hiszen még igen kicsi volt, és egy beteg lánynak amúgy sem vették volna hasznát a drogbárók.

Ofélia a börtönben is gyakran álmodott a múlttól. Újra látta, ahogy az anyja a házuk melletti jókora kukoricaföldön ássa a vermet, és ő, mint egy üregi nyúl, abba bújt a sötét arcú férfiak elől. Rettegve szívta magába a nedves föld illatát, míg arra várt, hogy a veszély elmúljon.

Gyakran felbukkant egy-egy kokainbáró a környéken. Olyankor a falubeli apák és anyák kétségbeesetten igyekeztek lányukat elrejteni. De hiába volt minden trükk, új rejtekhely, mégis sorban tűntek el a környék szebb lányai. Mindenki tudta, hogy milyen sorsra jutottak. Szextárgyak lettek vagy rabszolgaként szolgálták a drogból meggazdagodott férfiakat.

A rendőrség semmit nem tett, hogy megakadályozza ezeket az emberrablásokat, hiszen mindannyian a drogbárók kezében voltak.

Ofélia gyűlölte a rettegést, a bujkálást.

Ma is előtte van a kép, amikor az anyja elé állt. Nem akarta megvárni, hogy érte is eljöjjenek és elvigyék.

– Madre, beszélünk kell – nézett elszántan szomorú anyja szemébe –, el kell hagynom a házat, nem élhetek így.

A szíve olyan hangosan dobogott, hogy az már fájt, ahogy annak az asszonynak a nézése is, aki a világra hozta. Mintha kést szúrt volna az anyja szívébe. Az édesanyjáéba, akit végtelenül imádott.

Maria szabálytalan arca még jobban eltorzult. Nem kérdezett semmit, csak némán nézte Oféliát, miközben legbelül harcolt önmagával. Tudta, hogy egyszer eljön a pillanat, és azt is, hogy nincs más lehetőségük.

– Madre, kérlek, mondj valamit! – könyörgött Ofélia, remélve, hogy nem engedi el.

Gyermeki lelke bízott benne, hogy az anyja még megmentheti, ám Maria arca nem mozdult, csupán tétova lépéseket tett a lánya felé, aki a karjába zuhant.

Anyja és lánya nem tudták, mennyi ideig sírtak egymás vállán, miközben mindketten a földre rogytak és szorosan egymásba

kapaszkodtak. Ofélia akkor és ott eldöntötte, hogy soha többet nem akar sírni. Erős akart lenni!

Megsimogatta anyja őszbe fordult fürtjeit, és halkán elmesélte, mire készül. A reményvesztett anyának már nem volt ereje tiltakozni.

Ofélia pontosan tudta, nincs visszaút. Még egyszer megcsókolta, majd felsegítette az asszonyt. Hang nélkül lépett az apró hálóba, amelyen a hűgával osztozott. A sötét helyiségben Lucia mélyen aludt, miközben vézna ujjai egy foltos rongybabát szorongattak. Ofélia némán nézte a kislányt, majd keserűen megrázta a fejét. Gyors mozdulattal rángatta magára egyetlen ünnepi ruháját és úgy lépett ki a szobából, mintha csak a templomba készülne.

A konyhában kezét tördelve várta az anyja. Maria Garza úgy küzdött az érzéseivel, hogy majd belehalt. Ofélia megállt előtte, és egészen halkán azt mondta:

– Megígérem, hogy mindenben segíteni foglak téged és Luciát. Isten anyjára esküszöm!

Maria kikapcsolta a nyakán lévő láncot, megcsókolta az apró ezüst keresztet, majd a lánya nyakába akasztotta. Szorosán ölelte magához a gyermekét, akit lelkében már az Úr kegyeire bízott.

Ofélia nem sírt, csak egyetlen erőszakos mozdulattal kitépte magát anyja karjaiból. Úgy futott, hátra sem nézve, mintha az élete múlna rajta. Tudta, ha megfordul, nem tud elmenni.

Tizenöt év, csupán ennyi jutott neki a szeretetből, a családból.

Bármennyire fiatal volt, Ofélia tudta, mit akar, és azt is, hogy mit fog tenni. Egyetlen lehetősége volt csupán, az, hogy a testét használja. Senki sem kényszerítette rá, ő egyedül döntött így.

Saját maga választott férfit, azt, aki mellett talán biztonságban lehet.

Nem sok iskolát végzett, de az eszét mindig jól tudta használni. Hónapokig tervezgetett, tájékozódott, mielőtt döntött.

A falu piacán gyakran összejöttek az emberek. Ofélia már apró gyerekként szerette hallgatni a felnőttek beszédjét, így mire elszánta magát a nagy lépésre, már mindent tudott.

Hamar felfigyelt egy közeli ranchra, egész pontosan a gazdájára. Az asszonyok azt suttogták egymás között, hogy Gaspar Fernandeznek sem a marhákból származik a pénze, hanem egészen máshonnan. A férfi elhíresült a lányok révén is, és bár ő maga tagadta, a drog jócskán hozott a konyhájára. Igaz, a nagy drogpiacon igencsak kis hal volt Gaspar, de amit megszerzett, abból remekül meg tudott élni.

Gasparnak elég volt a drogbárók árnyékában meghúzódni, és úgy tenni, mintha minden jövedelme a marhacsordájából származna.

Mara asszony, a falu varrónője minden tudott a férfiről, hiszen igen gyakran a ranchon. A lepcsés szájú asszonyból nem volt nehéz kihúzni, hogy milyen titkos dolgok történtek a birtokon, elmesélte az szívesen, néha kérdés nélkül is. Ofélia pedig, mint mindig, nyitva tartotta a fülét.

A piac közepén a falu asszonyai úgy vették körbe az alacsony, kövérkés Marát mintha a világ legnagyobb titkait árulná el nekik.

– Tudjátok, micsoda gazdagság van a Fernandez ranchon? – nézett körbe fontosságának tudatában.

Mara rendkívül kiváltságosnak érezte magát, hogy Gaspart szolgálhatta.

– Na, mondd már! Tényleg annyi lány van ott? – bökte oldalba az egyik asszony.

– Dehogysis! Csak néhányan vannak, de azok nagyon szépek ám! Gaspar semmit nem sajnál tőlük. Olyan drága, szép anyagokból kell nekik ruhát varrni, hogy ti olyat még nem is láttatok. Csupa selyem, színes kelme. Ó, a szívem szakad meg, amikor az ollóval belevágok.

Arról persze egy szót sem ejtett, hogy ezt a fajta szívfájdalmát remekül tudta gyógyítani, hiszen a kelmék árából mindig csipentett egy keveset magának.

– Na és Gaspar milyen? Nagyon csúnya? – faggatta az egyik asszony, hiszen a mendemondák nem éppen a férfi szépségéről szóltak.

Kevesen jutottak be a ranchra, ám így is kiszivárgott egy-két dolog a tulajdonosról. Az asszonyok közül néhányan igencsak kíváncsiak voltak, hiszen a ranch gazdája agglegény volt, ami az özvegyasszonyoknak, pártában maradt lányoknak remek lehetőségnek látszott. Még az sem volt olyan nagy probléma, hogy a férfi jó néhány szeretőt elhasznált már.

Az öregasszonyok rögtön sutyorogni kezdtek a jelöltekkel. – *Megvan annak a módja, hogyan kell az efféle nagy kujont gatyába rázni* – vigyorogtak és csak úgy záporoztak a jobbnál jobb ötletek.

Mara asszony csóválta a fejét, és nagyban hangoztatta, hogy na, ő nem... A többiek nem is sejtették, hogy bizony hasonlóképpen gondolkodik ő is.

– Na, de ha annyira csúnya is... – húzta el a száját az egyik kacér menyecske.

– Ugyan már! Nem mindegy, hogyan néz ki? Elég, ha az ördögnél egy fokkal szebb. A lányok nem panaszkodnak. Mindegyik azt mondja, jó ember az – terelte el a beszédet a férfi kinézetéről a varróasszony. – Életükben nem volt ilyen jó dolguk.

A varrónő élvezettel mesélte, milyen finomságokkal kényezteti Gaspar a szeretőit, gondosan elhallgatva néhány apró részletet.

Az asszonyok tátott szájjal hallgatták a beszámolót Gaspar jólelkűségéről, bár nem mindenki dőlt be a lelkes mesének. Egy hallgató asszony szomorú szemmel figyelte a vidáman cseverésző varrónőt. Anyaként már elvesztette a lányát, és csak remélni tudta, hogy valahol a közelben van. Talán a Fernandez birtokon?

– Mondd csak, Mara, a mi lányaink közül is van ott valaki? – faggatta óvatosan, ám Mara nem szolgált neki jó hírrel.

– Jaj, dehogyis! Gaspar sosem vinne magához a falunk lányai közül.

A háttérben Ofélia csak úgy itta magába a szavakat, mint valami édes nedűt.

Érezte, hogy megvan az embere. Ha olyan jól bánik a lányokkal, akkor neki sem eshet bántódása.

Ofélia kifulladásra ért a keskeny patak partjára, amely a ranchet elválasztotta a falujától. Letérdelt a víz fölé, kibontotta a szorosra font copfját. Fekete haja lágyan omlott a vállára. Reszkető kézzel kigombolta blúzának felső gombjait, hogy nagyobb belátást engedjen a kebleire.

A korabeli lányokhoz képest igen nagy melle volt. Eleinte szégyellte, de már elfogadta, ám most tele volt félelemmel. Rettegett a gondolattól, hogy egy idegen férfi hozzáér a melléhez, testéhez, ám más lehetőséget nem látott. Felállt, szorosabbra húzta derekán az övet. Szoknyája rásimult széles csípőjére, ami még jobban kihangsúlyozta karcsú derekát. Nem, nem volt nagy feneke, inkább csak a darázsderék miatt tűnt annak. Ráadásul igencsak feszes hátsóval áldotta meg az Úr, így a falu ifjabb és idősebb férfijai is meg-megfordultak utána.

Hamar rájött, hogy ez nem is olyan rossz dolog, kezdett büszke lenni a testére. Az arca sem adott panaszra okot, szép vonású, sima bőr feszült rajta, amelyből az éjfekete szem igéző pillantásokat küldhetett a neki tetsző férfiak, akiknek a száma igencsak csekély volt, mert fiatal lányként még nem mert szemet vetni egyetlen férfira sem.

Megnézte magát a patak vizében, felállt és még utoljára visszapillantott az apró kis falura. Mélyet sóhajtott, megfordult és elindult, hogy eladja azt a szépséget, amit az Úr adott neki.

Gaspar Fernandez valóban nem tartozott a szép férfiak közé, sőt, talán még az ördög is megirigyelhette volna a rusnyaságát. Alacsony, hízásnak induló alkata volt. A fekete haj már erősen megkopott a feje tetején, melyet a hosszabbra hagyott tincsek sem tudtak eltakarni. Az orra alatt összes bajusz bújt meg, mintegy kiemelve a vastag felső ajkak

vonalt. Arca hegekkel szabdalt volt, melyet néhol még egy-egy duzzadt szemölcs is csúfított. A férfi látványa éppen elég volt arra, hogy a külső szemlélő elborzadjon. Oféliának is össze kellett szednie minden erejét, hogy el ne fusson. Mara asszony leírása alapján kevésbé csúnyának gondolta.

A férfi szeme kutatóan nézett az előtte álló lányra. Nem akart hinni a fülének. Ezen a környéken nem szoktak a nők önként megjelenni az ő házában, inkább hozzák őket. Általában valamelyik jó embere választja ki a neki megfelelőt. Ismerik az ízlését: inkább a bögyösebb fajtát kedveli, a nyeszlett, gebe nők nem jönnek be neki.

Néha kedvet kapott vékonyabbra, azokat fénykép alapján választotta, de személyesen csak akkor látta, amikor leszállították neki az ügynökei. Az előtte álló lány valahol a két alkat között volt és igen fiatalnak látszott. A babaarc meglepte, de a nem mindennapi üzleti ajánlat mégis felkeltette az érdeklődését.

Ofélia igen figyelemfelkeltő lány volt. Fiatal kora ellenére mindennel el volt látva, ami egy nőnek kellett, és a mélyre nyitott dekoltázs kellő ízelítőt adott a sóvár férfitekintetnek. A látvány igencsak felkorbácsolta Gaspar vágyát. Az pedig különösen elnyerte a tetszését, hogy a lány saját magát ajánlotta fel. Valahogy mégis gyanúsak találta a dolgot.

– Mondd csak! Nem azért akarsz az enyém lenni, mert valamelyik suhanc felcsinált?

Ofélia lehajtotta a fejét. Azt sem tudta, hogyan mondja el az igazat. Vett egy mély levegőt, erőt vett magán és kimondta az igazságot.

– Nem voltam még férfival.

Gaspar szeme elkerekedett. Még hogy egy szüzlány ajánlja fel magát? Megtörölte izzadt homlokát. Ezt mégis csak ki kell próbálnia. Rövid ideig gondolkodott, majd kezével megragadta ébredező férfiasságát. Erre mindig büszke volt, nem kellett neki holmi tableta, mindig tette készen állt.

– Bizonyítsd be! Vetkőzz! – parancsolta.

Ofélia kétségbeesetten nézett szét. Hiába tudta, hogy meg fog történni, mégis megrémült. Remélte, ad neki időt Gaspar, hogy felkészüljön.

– Nos, mi lesz? Mire vársz? – hangzott az ellentmondást nem tűró hang.

Földre hullott a szegényes ruházat, és ott állt anyaszült meztelenül a még gyermeklány, egyedül az anyjától kapott ezüst kereszt függött a nyakában. Szemét lesütötte, rá sem mert nézni a férfira, csak remegett, mint a nyárfalevél.

Gaspar durva lökessel penderítette az ágyra. Nem igazán foglalkozott holmi előjátékkal, nadrágját ledobva máris rámászott a

reszkető lányra. Belemarkolt dús keblébe, szétfeszítette az ellenálló combokat. Ofélia összeszorított szájjal tűrte, hogy a férfi belehatoljon, egyetlen fájdalmas sikoly vagy nyögés sem hagyta el az ajkát. Gaspar arcáról hatalmas izzadságcseppek hullottak a lány arcára, miközben a férfi egyre erősebben kapkodta a levegőt. Asztmás légzése megtörte a szoba csendjét.

Ofélia továbbra is mozdulatlan maradt, miután a kielégült férfi lefordult róla. Nem tudta, mennyi ideig feküdt a hangosan, sípolva lélegző férfi mellett, csak meredten bámulta a plafont. Egyre jobban erősödött benne a gyűlölet. Hányinger kerülgette, ágyékába belehasított a fájdalom. Mégsem tett semmit, csupán önmagában imádkozott az Úrhoz, hogy ne hagyja elgyengülni.

– Rendben, megfelelsz – közölte Gaspar, miközben feltápáskodott. Lehajolt a nadrágjáért, a lányra rá sem tekintett, mintha ott sem lenne, és csupán magában beszélne. – Öltözz fel! Holnap folytatjuk.

Ofélia az emlékek hatására megborzongott. Gaspar úgy tekintett rá, mint egy használati tárgyra, ha kedve tartotta, még meg is verte. A férfi sokszor már attól elélezett, ahogy a tenyere csattogott a női testen, Ofélia pedig úgy tűrt neki, akár egy rabszolga. Mindenben követte az utasításait, bármennyire nehezére is esett. Mindezek

elviselésében sokat segítettek a lányok, akik felváltva elégítették ki a férfi igényeit, bár velük kevésbé volt kegyetlen.

Azon az első napon alig hagyta magára Gaspar, máris sorban beosontak a lányok. A háttérben még Mara is feltűnt, aki kifejezetten dühös arcot vágott, ahogy meglátta a falubelijét. Ofélia dacosan összeszorította az ajkát, ahogy az aktus közben is. Ajkából kiserkent a vér, érezte a sós ízt.

Legbelül keserűség járta át, nem ilyennek gondolta az eseményeket. Naiv gyermeki képzelete úgy gondolta, hogy a hírneves Gaspar kíméletes lesz vele szemben, de éppen az ellenkezőjét kellett megtapasztalnia.

Szégyenlősen húzta össze magán a sebtében felkapott ruháját, úgy nézett farkasszemet a belépőkkel.

A lányok gyanakodva fürkészték. Nem is sejtették, hogy új lány fog érkezni, pedig Gaspar máskor már jó előre bejelentette. Most csak akkor tudták meg, amikor az öreg Carlos ganadero – egyike a ház körül lebzselő marhahajcsároknak –, bevezette a házba. Csodálkoztak is, hogy egyedül érkezett, és idejük sem volt szemügyre venni. A kíváncsiság majd megölte őket, hiszen még sosem fordult elő, hogy egy új lány azonnal Gaspar szobájába menjen. Előbb mindig az ő lakosztályukba vezették őket, ahol felkészülhettek a gazdájukkal való találkozásra.

Ofélia állta a többiek tekintetét, amikor egyikőjük – név szerint Sara – odalépett és kendőjével letörölte a lány szája sarkáról a kicsordult vért.

–Te túl fiatal vagy – állt meg a levegőben Sara keze, miközben közvetlen közlelről Oféliára meredt. – Mit keresel itt? Ki hozott ide? – simította végig a lány arcát.

A magas, telt idomú Sarát gyengéd anyai ösztönök szállták meg a fiatal gyermeklány láttán. Ő volt a legidősebb, bár mindig letagadta a korát, ahogy azt is, hogy már van egy tizenkét éves lánya.

–Tizennyolc – hazudta Ofélia szemrebbenés nélkül –, és magamtól jöttem.

– Hogy hívnak? – rázta a fejét a másik lány, aki nem hitte, hogy annyi idős, amennyinek mondja magát, de nem erőltette tovább. – Én Sara vagyok, ők ott Irene és Marta, ott pedig Mara, a varrónőnk.

– Ismerem én ezt a kis jómadarat! – csattant fel Mara. – Garza lány, Ofélia Garza – szúrta ki a fogai közül, mint egy szitokszót, majd sebtében hátat is fordított és kivonult a szobából.

Mara asszony igencsak mérges volt, amiért a Garza lány betette a lábát a Fernandez birtokra. Egyáltalán nem hiányzott neki a falubelije abba a házba. Marának tervei voltak Gasparral kapcsolatban, és félt, hogy egy ismerős megakadályozhatja a végrehajtásban.

A három lány körbekapta Oféliát, aki csak kapkodta a fejét a sok kérdés hallatán, ugyanakkor meg is könnyebbült, amiért így fogadták.

Gaspar egész kis háremet tartott fenn, amire rendkívül büszke volt. Általában félévente váltogatta a lányokat. Szerette a változatosságot. Amíg nála voltak, a lehető legjobb ellátásban részesültek. Soha nem is panaszkodtak, annak ellenére, hogy a férfi rendkívül erőszakos volt az ágyban. Abban a tudatban élt, hogy az kell a nőknek, a lányok pedig túrtak.

Gaspar mindig önelégülten nézte, ha némelyik lány elsírta magát, amikor mennie kellett. Biztos volt benne, hogy mindez az ő személyes varázsa miatt van. Az fel sem vetődött benne, hogy a kidobott szeretői csupán a hétköznapi jó életet sajnálták, nem a férfiasságát. Egymás közt kitárgyalták, hogy legtöbb helyen rabszolgaként bánnak velük. Rendszeresen verik, megalázzák a lányokat, alig kapnak enni... Ahhoz képest semmi volt Gaspar rövid, durva aktusa.

A lányok összetartóak voltak. Oféliát tanácsokkal halmozták el, hiszen rögtön kiderült, hogy a fiatal lány szinte semmit sem tud a szakmáról. Még azt is elmagyarázták, hogyan védekezzen a terhesség ellen. Tudták, hogy Gasparnak mindig rendelkezésére állt egy orvos, aki azonnal eltüntette a *baleseteket*, de mégis jobbnak látták a baj megelőzését. Sara pontosan tudta, mit kell tenni. Kioktatta Oféliát, úgy

vette a szárnyai alá, mint egy kotlós. Ofélia számára Sara volt a mentsvár, a tanító, a pártfogó.

Ezután már csak egy dolog következett. Oféliának meg kellett tanulnia, miképpen játssza el, hogy élvezzi a szexet. Eleinte rettentő nehezen ment, mert minden egyes alkalommal, amikor Gaspar hozzáért, az izmai megfeszültek, a gyomra felfordult, és csak hajszál híja volt, hogy le nem hányta a férfit.

Mégis jó tanuló vált belőle, mondhatni profi szintre jutott. A következő kapcsolataiban tökéletesen tudta használni a megszerzett képességet. Tudta, hogyan kell hazudni, elhíttetni az emberekkel, hogy egészen más, mint amilyen valójában. Tökélyre fejlesztette színészi képességeit. Nemcsak az ágyban, a hétköznapiakban is eljátszott bármit. Egyet nem tudott még csak imitálni sem, a könnyeket. Annyira keményre edzette az élet, hogy sírni már nem tudott, vagy legalábbis azt hitte.

A ranchon eltöltött idő alatt nemcsak a szex területén szerzett tapasztalatokat. Olyan tudásra tett szert, amelyet szegény falusi lányként sosem érhetett volna el.

Gaspar valóban megadott neki is mindent, mint a többi lánynak, kivéve a gyöngédséget, vagy jó szót. Még pénzt is adott, amit elküldhetett az anyjának. Ő azonban nem a pénznek, nem a ruháknak

vagy a drága smink felszerelésnek, parfümöknek örült, inkább annak a könyvtárnak, amit a ranch gazdája tartott fenn.

A házba ritkán érkeztek látogatók, de azokat mindig a könyvtárba vezették. Gaspar valahogy úgy gondolta, a műveltségét azzal bizonyíthatja, hogy könyvtára van, bár a vendégek elkápráztatásán túl más célja nem volt vele. Soha nem látogatta, ahogy a lányok sem.

Ofélia számára az lett a nyugalom szigete, ahol életében először megtehetette, hogy annyit olvasott, amennyit akart. Eleinte nehezen ment az olvasás, hiszen alig néhány osztályt végzett, mégis szomjazott a tudásra. Többre vágyott az ágymelegítő szerepénél. A könyvek elvitték a csodák világába, ahol végre önmagára lelt. Csak úgy szívta magába az ismereteket, nem számított, hogy az matematika, csillagászat, vagy történelem, mindent tudni akart. Mégis ami a legjobban felizgatta, az a krimi volt.

Ott végre olyan dolgokról olvashatott, amelyek megmozgatták a fantáziáját. Csavaros történetek, amelyek reményt nyújtottak számára, és az első pillanattól fogva a szabadulást, az új élet reményét csillantották fel előtte. Izgatottan túrta fel a könyvtár minden zugát, hogy a megfelelő könyveket megtalálja. Pontosán tudta, mit akar. Kilépni abból az életformából, amelybe önmaga mászott bele. Ettől kezdve minden szabadidejét a nagy terv kidolgozására fordította. Semmit nem jegyzett fel, minden apró részletet a fejében tárolt.

Közben alaposan felmérte a házat, részletesen megfigyelte a napi eseményeket, megismerte a rendszert, amit Gaspar dolgozott ki.

Ahhoz sem kellett sok idő, hogy rájöjjön, a lányok csak rövid ideig maradnak a ranch lakói. Nem tudta, pontosan hova kerülnek, de azért sejtette a sorsukat. Gaspar egyelőre elégedett volt Oféliával, tovább is tartotta maga mellett, mint a többi lányt, úgymond a kedvenc szeretője lett. Bár ez egyáltalán nem akadályozta abban, hogy rendszeresen megverje, megalázza, kínozza a lányt.

Ofélia összeszorított szájjal tűrte Gaspar kegyetlenségét, ami még jobban feltűzelte a férfit. Szadista hajlamát rendszeresen kiélte rajta, aki ilyenkor mindig biztos lehetett benne, hogy utána pár napig békén hagyja, míg a férfi által okozott sebek begyógyultak a testén.

Ofélia már majdnem egy évet töltött a ranchon, és az időt arra használta, hogy tökéletesen felkészüljön a nagy terv végrehajtására. Pontosan érezte, amikor eljött a pillanat: Gaspar ráunt. Tudta, mi következik, eladják, mint egy állatot. Használták, megunták, mehet a piacra. De ő nem akarta!

Gaspar abban a tudatban volt, hogy iskolázatlan, ami igaz is volt. Arról fogalma sem volt, hogy a könyvtárban tölti a szabadidejét. Még az iratokat sem zárta el előle, Ofélia pedig kihasználta a lehetőséget, kileste Gaspar jegyzeteit. Pontosan tudta, milyen bűnök terhelik a férfi lelkét, és azt is, hogy ez a tudás nagy veszélyt hozhat rá, ha kiderül,

hogy mindent tud róla. Ekkor dolgozott ki egy titkosírási rendszert, amellyel fel tudta jegyezni Gaspar ügyfeleinek adatait anélkül, hogy bárki is sejtette volna, miket írt le. Úgy tűnt, csak firkálgat.

Azt is kileste, hol tartja Gaspar a pénzét. Megfigyelte, hogy ugyanoda rejti a lányok iratait, ahogy az övét is. Miután a férfi elzárta a pénzt, a nadrágszíjára akasztotta a kulcsot. Gaspar annyira semmibe vette, hogy nem is titkolta előle.

Eleinte mélységesen sértette, hogy a férfi nem veszi emberszámba, míg rá nem jött, hogy mindezt a saját hasznára tudja fordítani. Gaspar nem foglalkozott vele, hogy merre jár a házban, csupán az számított, hogy amikor kell, rendelkezésére álljon. Ő pedig ki is használta a lehetőséget. A többi lánnyal ellentétben alaposan felfedezte a ranchet. Hamar bejáratos lett a konyhába, a személyzethez, és a ház többi részébe is.

Nem volt nehéz felfedezni a gyógyszeres fiókot sem, bár az sem volt igazán elrejtve.

Gaspar ritkán használt pirulákat, csupán a lányok számára tartott néhányat. Gondosan ügyelt arra, hogy ne tudják, mire szolgálnak, ezért ne is merjenek a gyógyszerekhez nyúlni. Ám Oféliát ez nem zavarta, hiszen a könyvtár mélyén talált orvosi és gyógyszerkönyvet is, ami azért meglepő, mert senki nem használt ilyet a házban. Meglepődött, hogy az orvosságos fiók mélyén mérget is talált. Rögtön

átfutott az agyán, hogy mi lenne, ha... De akkor még egyáltalán nem alakultak ki benne a gyilkos gondolatok, csak magában nevetett az ötletén.

Gondosan készült a nagy napra, mindent eltervezett.

Mara hosszasan vetette magára a keresztet, amikor lerajzolta neki, hogy mit varrjon.

Az asszony mélyen vallásos volt, ahogy mindannyian a falujukban. Azt nem tartotta bűnnek, hogy Gaspar több nőt is tartott maga mellett, de amire a lány kérte, azt istentelennek tekintette. Ám Ofélia már tudta, hogyan hasson Marára.

Okos lány volt, alig került be a ranchra, máris a személyzet kegyeibe férkőzött, akik nem tartottak tőle. Rövid időn belül mindent tudott, amit a Fernandez birtokon tudni kellett.

Rájött, hogy a varrónő borzasztóan tart attól, hogy eljut a falujukba a hír, mert sok mindenben hazudott Gasparral kapcsolatban. Éles szeme hamar kiszúrta a varróasszony mesterkedését. Abban is biztos volt, hogy Mara különösen retteg attól, hogy munkaadója fülébe jut, miképpen jutott csinos kis vagyonhoz a férfitől lenyúlt pénzekből. Néhány elejtett szó megtette a hatását. Marának rá kellett jönnie, nem egy buta lánnyal, hanem egy igen kemény ellenféllel találta magát szembe. Ofélia nem csinált belőle titkot, hogy könnyedén

lebuktathatná Gaspar előtt. Ennek hatására Mara, bár dühösen tekintett a nagyravágyó lányra, mégis elvállalta a munkát, amit Ofélia kért tőle.

A fekete bőrruha megfeszült a kecses testen. Ofélia kihúzta magát, érezte, hogy ebben a ruhában ellenállhatatlan lesz. Fényes szegecsek vették körbe a mellét, majd sugár alakban egyenesen a mellbimbó irányába haladtak. A szűk nadrágrész tökéletes pontossággal követte a csípő vonalát, ahogy a szegecsekkel kivert öv a karcsú derekat.

Még Mara is elégedett volt a munkájával, bár továbbra is istentelennek tartotta, hogy egy nő ilyen öltözéket öltson magára, de Oféliát nem zavarta. Pontosán tudta, mit akar. Macskaléptekkel surrant be a hálósobába, ahol Gaspar elmélyedt az asztalon fekvő listákban. Mint egy árjegyzék, úgy volt felvezetve rá a drogok és a lányok értéke. Hosszasan mérlegelt, melyik lány az, aki jövedelmezőbb, honnan számíthat nagyobb haszonra. Igazi üzletembernek tartotta magát. Természetesnek tekintette, hogy nemcsak marhákkal és kokainnal kereskedik, hanem élő emberekkel is.

- Gaspar – búgott föl mögötte a sejtelmes hang.
- Hagyjál! Most nem érek rá – legyintett hátra a kezével.
- Gaspar! – Ofélia nem adta fel könnyedén.

– A francba! Mit akarsz? – fordult meg dühödten a férfi, hogy a következő pillanatban elakadjon a lélegzete.

Álmában sem gondolta, hogy a kis esetlen parasztlányból ilyen nő lesz. Meg is bánta, hogy nemrég túlradott rajta, a listáján már más volt a gazdája. Csupán néhány nap és el is *postázza*. Azért egy búcsú dugást semmiképpen nem vetett meg. Már is a lány előtt termett, de az kinyújtott kézzel tartotta vissza.

– Csak lassan! Előbb játsszunk.

– Ah! – nyögött fel a férfi, ez tetszett neki.

Még egyetlen kancája sem izgatta fel így, érezte, olyan vad szexre van kilátása, amilyenre csak álmaiban gondolt. Hagyta, hogy a közeli fotelbe tolja a lány, aki erotikus táncba kezdett, egyre jobban felkorbácsolva a férfi vágyait, de mégsem engedte magához közel.

Ofélia ledobta magáról a szűk bőr felsőt.

Gaspar szemei kigúvadtak a lány mellére, amelyet még mindig eltakart a bőr melltartó, de már láttatni engedte a dús kebleket. Az meg egyenesen megőrijtette, ahogy Ofélia hátat fordított neki és gömbölyded fenekével az arca előtt körözve folytatta a táncot.

Csattant az övcsat, ahogy Gaspar letépte magáról, és egyetlen pillanat alatt lerántotta a cipzárt is, hogy ágaskodó férfiasságát szabadon engedje. Ofélia széleseben fordult meg, a férfi kezét lefogta, és egyenesen az arcába lihegte:

– Még nem jött el a pillanat, várd meg a tánc végét.

Méretes izzadságcseppek jelentek meg a férfi homlokán, ám Ofélia nem könnyített a szenvedésén.

– Meleged van, édes? – lejtett el a bárpult irányába.

Feltöltötte a férfi poharát, közben ügyes mozdulattal belecsempészte a finom fehér port. Két melle közé helyezte a poharat, és úgy táncolt vissza hozzá.

Gaspar nem tudta a szemét levenni az elé táruló mellekről, kezét nyújtotta a lány felé, de Ofélia gyorsan a kezébe nyomta a poharat, hátrébb lépett és tovább folytatta az erotikus táncot.

Hangos kortyokban folyt le a férfi torkán az ital, miközben le sem vette szemét a vetkőző lányról, aki fölé hajolt, mellével megérintve az arcát.

Gaspar hangosan felnyögött, keze ismét elindult a lány felé, aki erőteljes mozdulattal lenyomta a karfára.

A férfi érezte, hogy az erő elhagyja a testét, és akarata ellenére lecsukódik a szeme. Ofélia kéjesen sóhajtozott, apró sikolyok hagyták el az ajkát, miközben nézte, ahogy a férfi lassan elmerül az álom tengerében. Elégedett volt önmagával, szája körül gúnyos mosoly jelent meg. Most megfizet a szenvedésért, amit a férfi okozott neki.

A szomszédos helyiségben a lányok vihogtak az átszűrődő hangok hatására. Ilyenkor mindig megkönnyebbültek, hogy őket békén hagyja